

обсипана съ зафири. Въ кутийката искрѣше огроменъ елмазъ. Той сложи скѣпия прѣстенъ на дѣсницата на царкнята и като се обърна къмъ своитѣ люде, каза високо:

— Ето вашата господарка. Отдайте ѝ нуждната почитъ!

Въ мигъ всички рицари издигнаха високо мечове, които свѣтнаха като мрежа отъ мълнии. Съ лѣвата си рѣка снеха шлемоветѣ.

— Да живѣе принцеса Мария! Слава на императорската невѣста!

Люи дѣо Шастелъ подаде сандѣчето на Белослава, която го даде на годеницата. Вътре имаше скѣпи и чудни дарове: малка златна икона, украсена съ синь емайлъ и бисеръ; графа, обсипана съ рубини; гривна и обеци отъ едри туркизи, огърлие отъ елмази...

Девоикитѣ около Мария непрестанно шѣпнѣха въ нескритъ възторгъ. Единъ по единъ се изредиха рицаритѣ да цѣлунатъ рѣката на своята бѣдша владѣтелка. Тѣ хвърляха несмѣло взоръ къмъ невяждавата хубавица и въ сърдцето имъ оставаше запечатанъ чуденъ, магьосващъ образъ. Като златни криле я обгрѣшаха тежковезанитѣ ѝ одежди. И косата ѝ бѣ златна и тежка, метната на две плитки презъ раменетѣ ѝ като дълги, лѣскави змии. По прасковенитѣ ѝ бузи свѣтѣше едва забележимъ русъ мъхъ.

Можеби малцина само забеляваха колко сурово бѣха отправени къмъ тѣхъ непроницаемитѣ зеници на Калояновата дѣщеря — сини и студени като зефиритѣ на тѣсната ѝ диадема.

Тя бѣ отстѣпила.

Борбата бѣ безполезна.

Но отстѣпването не значеше помирение.

Мария можеше да помни и да мрази. Не напразно тя бѣ дѣщеря на витяза отъ Адриановградъ. Когато и последниятъ рицаръ приближи къмъ прострѣната ѝ рѣка, тя изви лице къмъ престола. Въ багреница и пурпурни обуца, съ Асѣновския вѣнецъ на глава, узурпаторътъ я пронизваше съ острия си невѣренъ взоръ, дебнейки и най-дребното ѝ движение. Но хищенъ звѣрь приличаше Борилъ.

дѣщеря